ముచ్చట

"పైన మడతమంచం వేసి పక్క, దిండు ఏర్పాటు చేసాను. నేను వంటిల్లు సర్ది వచ్చేస్తాను. మీరు అంతలోనే గుర్రు పెట్టేయకండి. మీతో ఒక ముఖ్యమైన విషయం మాట్లాడాలి" అంది అరవింద.

రాత్రిపూట భోజనం పూర్తయి లేచిన నేను ఆ మాటలకు 'ఊ' కొట్టి తుండు కప్పుకుని డాబా మీదకు చేరాను.

వైశాఖ పౌర్ణమి కావడంతో నేలంతా వెన్నెల చీర కట్టుకుంది. డాబా మీదకు పెంచిన సన్నజాజి, విరజాజి, పందిరి మల్లెలు విచ్చుకుని ఆ పరిమళాలతో వీస్తున్న చల్లని గాలి ఒక విధమైన మత్తుని కలిగిస్తోంది.

భగవంతుడు నాకు ఇచ్చిన వరం నిద్ర. అదేం అదృష్టమోగానీ నాకు నిద్ర పిలిస్తే పలుకుతుంది. నేను ఎంత తొందరగా నిద్ర పోగలనంటే ఏదైనా చెప్పడం మొదలుపెట్టిన అయిదు వాక్యాలు పూర్తికాక ముందే నిద్రపోగలను.

"ఖర్మ. కడుపులో ఉన్న కష్టం కడుపారా చెప్పుకుందామనకున్నా వినే దిక్కులేదు కదా నా ప్రాణానికి" అని అరవింద విసుక్కోవడం తనకీ, విని నవ్వుకోవడం నాకూ అలవాటైపోయింది.

ఆ ప్రశాంత వాతావరణంలో వెల్లకిలా మంచంమీద పడుకుని పూర్ణచంద్రబింబం చూస్తున్న నాకు నీహారిక, పవన్‌ల ముఖాలే కనిపించసాగాయి.

టెన్త్ పబ్లిక్ పరీక్షలు మార్చిలో జరిగి ఏప్రియల్ నెలాఖరుకి రిజల్టు ప్రకటించడంతో రాజమండ్రిలో ఇంటర్ చదువుతున్న నీహారిక చదువుతున్న రెసిడెన్షియల్ కాలేజీలోనే పవన్‌ని కూడా జాయిన్ చేసేసి వచ్చాను రెండురోజుల క్రితమే.

"అమ్మయ్య! మెలకువగా ఉన్నారా? అప్పుడే నిద్రలోకి ఎక్కడ జారుకున్నారో అనుకుంటూ కంగారుగా వచ్చాను. ఏమిటో ఈ చదువుల పేరు చెప్పి పిల్లలు దూరంగా వెళ్లిపోతే ఏదో వెలితిగా ఉందండీ. నాకైతే వాళ్లని తిరిగి తెచ్చేసుకోవాలని ఉంది. ఊపిరి ఆడనట్టుగా విసుగ్గా వుంటోంది" అరవింద కంఠం గాద్గదికంగా అయింది.

నాకు అర్థమైంది. ఆమె కన్నీళ్ళు పెట్టుకుందంటే అవతలివాడు ఎంత కఠినాత్ముడైనా కరిగిపోవాల్సిందే. అటువంటి పరిస్థితి రాకుండా ఉండాలంటే టాపిక్ డైవర్ట్ చేయడం మంచిది.

"ఇంతకీ ఏమిటోయ్, ఏదో అర్జంట్ విషయం మాట్లాడాలన్నావు? అప్పుడే అరగంట నిద్ర వేస్టయిపోయింది" అన్నాను కావాలని ఆవలిస్తూ.

"మీ నిద్ర బంగారంగానూ! ముందు

లేచి కూర్చోండి. అలా అయితేనే మాట్లాడతాను."

నేను లేచి కూర్చోక తప్పలేదు.

"నేను అడిగేది విని మీరు కోప్పడరుగా!" గారంగా అడిగింది నా భుజంమీద చేతులు ఆన్చి, నా ముఖానికి తన ముఖం దగ్గరగా చేర్చి.

"ఊహూ కోప్పడను."

"నా కు...నా కు ఇంట్లో ఏమీ తోచడంలేదండీ. నేను ఏదైనా కాన్వెంట్లో పని చేస్తాను" అంది గోముగా.

"ఎందుకు అరూ! సుఖాన వున్న ప్రాణం దుఃఖాన పెట్టుకోవడం. ముఖ్యమైన విషయం అంటే ఇలాంటిదేదో అయి ఉంటుందని నేను ఊహించాను" తేలిగ్గా తీసిపారేసాను.

"అది కాదండీ. బోలెడంత డబ్బు ఖర్చుపెట్టి వూరుకాని ఊరులో చదువులకు పిల్లల్నీ పంపాము కదా అని" నసిగింది అరవింద.

"చూడు అరూ!" డబ్బు సంపాదనకైతే నువ్వు వెంటనే ఆ ఆలోచన మానుకో. ఎందుకంటే నువ్వు సంపాదించే వెయ్యిరూపాయలు మన సంసార సముద్రంలో కాకిరెట్ట లాంటిది. ఆ వెయ్యిలో రెండు వందలు డాక్టరుకు, రెండువందలు రిక్షాలకు, పోతే ఆరువందలు. నీ మంత్లీ ఇన్‌స్టాల్‌మెంటు చీరలకు చాలదు. ఏమంటావ్?"

"అబ్బా! మొదలెట్టారా నస! మీకెప్పుడూ నా చీరలమీదే దృష్టి. నా మాట పూర్తిగా వినిపించుకోరేం. ఈ నా ముచ్చట పద్దెనిమిదేళ్ళక్రితంది. డిగ్రీ పూర్తయి కాన్వెంట్‌లో చేరి మూడురోజులైందో లేదో పెళ్లిచూపులంటూ వూడిపడి నా మెళ్ళో తాళి కట్టారు. ఏ ముహూర్తాన కట్టారోగానీ, సంవత్సరం తిరక్కుండానే సంవత్సరం తేడాలో మేము వున్నాం అంటూ పుట్టేశారా పిల్లలు. వాళ్లని ఎల్‌కెజి నుంచి టెన్త్ పూర్తి చేయించేసరికి సగం మరలెలాగూ అరిగి పోయాయి. మిగతా సగం అరిగేలోపుగా నా ముచ్చట ఇప్పుడైనా తీర్చుకుందామని. ప్లీజ్...!"

"చూడు అరవిందా! ఈనాడు విద్య పైసా పెట్టుబడిలేని వ్యాపారం. అయిదు సంవత్సరాలలో లక్షాధికారి, పదిహేనేళ్ళలో కోటీశ్వరుడిని చేయగలిగేది కేవలం విద్యా వ్యాపారం ఒక్కటే. అందుకే సందుకొక పాకలో పబ్లిక్‌స్కూల్, కాలనీకొక పెంకుటింట్లో శాంతినికేతన్, పేటకొక అకాడమీ, వార్డుకొక జూనియర్ కాలేజీలు పుట్టగొడుగుల్లా పుట్టుకొస్తున్నాయి. నిజంగా ఉద్యోగం ఏదీ దొరకక మగవారు ఈ వృత్తిని ఎంచుకుంటుంటే వారికన్నా పదాకులు ఎక్కువ చదివిన అధికశాతం ఆడవాళ్ళు తమ తమ చిన్న చిన్న సరదాలు తీర్చుకోవడం కోసం, కొద్దిశాతం ఆడవారు భర్త దగ్గర ఆర్థిక స్వాతంత్ర్యం లేక, మరి కొద్ది శాతం మంది నిజమైన అవసరం కోసం కుటుంబ సహాయార్థం ఈ వృత్తిలోకి వస్తున్నారు.

నిన్నటివరకూ టెన్త్ చదివిన అమ్మాయి మళ్ళీ సంవత్సరం వాళ్ళ పేటలోని కాన్వెంట్‌లో ఎల్‌కెజి మేడమ్.

నెలకు అయిదువందల రూపాయలకు ఉదయం నుంచి సాయంత్రం వరకూ ఎనిమిది పీరియడ్స్ విశ్రాంతి లేకుండా పనిచేయడానికి నిజమైన విద్యార్హతలతో యువత ఎగబడుతుంటే స్థానబలమో, ఆర్థికబలమో, కుల బలమో ఉండి టెన్త్ పాసయి లేదా డిగ్రీ ఫెయిలయి ఏమాత్రం సంస్కారం లేనివాళ్ళు కాన్వెంటు ప్రిన్సిపాల్, డైరెక్టర్ అనే హోదాలు కల్పించుకుని తమ అస్థిత్వం నిలబెట్టుకోవడం కోసం స్థానిక రాజకీయ నాయకులను ఆశ్రయించి ఆహ్వానించి కాన్వెంటు ఓపెన్ చేసి పదేళ్ళు తిరక్కుండానే లక్షాధికారులు అవుతున్నారు. వేలకు వేలు జీతాలు సంపాదించుకుంటున్న ఉద్యోగస్థుల దగ్గరనుంచి పళ్ళమ్ముకునేవాళ్ళు, పూలమ్ముకొనేవాళ్ళు, బట్టలమ్ముకునేవాళ్ళు కూడా కాన్వెంటు చదువులకోసం ఎగబడుతున్నారు.

వీళ్ళ దగ్గర నుంచి వందలకు వందలు కష్టార్జితం గుంజి తమ దగ్గర పనిచేసే టీచరుకు మరో వందరూపాయలు ఎక్కువిస్తే తమకొచ్చే లక్షలు ఎక్కడ తరిగిపోతాయోననే భయంతో సంవత్సరం గడిచాక వాళ్ళని తీసేసి కొత్తవారిని వేస్తుంటారు. నెలకు ఇద్దరు టీచర్ల చొప్పున మారుతూ వుంటే ఏ టీచరూ పద్ధతికి అలవాటు పడని పిల్లలు యాంత్రిక పద్ధతికి అలవాటై బట్టీలు వేస్తారు తప్ప, తమంత తాముగా ఆలోచించి అర్థం చేసుకునే స్థాయికి ఎదగలేకపోతున్నారు.

ఇది ఈవేళ్టి కాన్వెంట్ల పరిస్థితి. ఇంతకీ ఏ కాన్వెంట్లో చేరుదామని నీ ఉద్దేశ్యం?'' అడిగాను.

"అమ్మయ్య! ఆపారా మీ సొద. ఇన్ని తెలిసినవారు మన పిల్లల్ని మరి కాన్వెంట్లోనే ఎందుకు చేర్పించారు?''

''ఈవాళ సమాజమంతా పోటీ పద్ధతిన నడుస్తోంది. నలుగురిలోను నా పిల్లలు చులకన కాకూడదు. తెలివితేటలలో వారి వయసువారితో సమానంగా ఉండాలనే కోరికతో అలా చేసాను.''

"అలా రండి దారికి. అందుకే మన పిల్లలు చదివిన కాన్వెంట్‌లోనే పని చేద్దామను కుంటున్నాను. మొన్నోసారి ఆ కాన్వెంటు ప్రిన్సిపాల్ అడిగాడు 'మీలాంటి హౌస్‌వైవ్స్ మా స్కూల్లో పనిచేస్తే మా స్కూలు స్టాండర్డ్ పెరుగుతుంది మేడమ్' అని. మీరేమం టారు?''

"నాకయితే ఏమాత్రం ఇష్టంలేదు. అలసిసొలసి ఇంటికివచ్చే భర్తకి చక్కగా చిక్కని కాఫీ ఇచ్చి, కమ్మటి భోజనం పెట్టి సరదాగా ఏ గుడికైనా వెళ్లి సంతోషంగా, ప్రశాంతంగా జీవనం సాగించాలను కుంటుంది సగటు గృహిణి. కానీ దూరపు కొండలు నునుపు అనుకునే నీలాంటి స్త్రీలు అనుభవానికి వస్తేగానీ తెలుసుకోలేరు. ముందే చెబుతున్నా. నీ స్కూలు సమస్యలు, విశేషాలు ఏమీ కూడా నాతో చర్చించడానికి వీల్లేదు.

నా జాబ్ సమస్యలు చెప్పి నేను నిన్ను ఇబ్బంది పెడుతున్నానా? లేదే! నేను ఇంటికి వచ్చేసరికి నువ్వు ఉద్యోగం చేస్తున్నట్లే నాకు

అనిపించకూడదు. నీ టెన్షన్స్ నామీద చూపిస్తే వూరుకోను. ఆపైన నీ ఇష్టం" సీరియస్‌గా, పదునుగా అన్న నా మాటలకు ముందు నిరుత్తరురాలైనా అరవింద తరువాత అంది.

"అమ్మయ్య మీరు ఒప్పుకున్నారు. నా ముచ్చట ఇంత తొందరగా తీరుతుందనుకోలేదు. మా మంచి శ్రీవారు" అంటూ తెగ సంబరపడిపోయింది.

★★★

అరవిందకు ఆ రోజే ఇంటర్వ్యూ.

తన సర్టిఫికెట్స్ బూజు దులిపి, అందంగా పాక్‌చేసి, ఫైలులోపెట్టి ఇచ్చాను.

వెళ్తుంటే నా పాదాలకు నమస్కరించింది అరవింద.

"విష్ యూ ఆల్ సక్సెస్. కానీ అరూ! ముచ్చటగా సంసారం తీర్చిదిద్దుకోక నీకెందుకొచ్చిన అవస్థలోయ్?"

"అరె! మళ్ళీ అదే మాట అంటారు. నోటితో మాట్లాడి నొసటితో వెక్కిరించడం అంటే ఇదే. నన్ను ముచ్చటగా ఉద్యోగం చేసుకొమ్మని ముద్దుగా ఆశీర్వదించి పంపండి" అంది గారాలుపోతూ.

నేను సంతృప్తి నిండిన మనసుతో ఆశీర్వదించాను.

అరవిందను కాన్వెంటు దగ్గర దింపేసి బ్యాంకుకు బయలుదేరాను.

సాయంత్రం ఆఫీసుపని తొందరగా పూర్తిచేసేసుకుని తన ఇంటర్వ్యూ ముచ్చట్లు తెలుసుకోవాలని ఇంటికి బయలుదేరాను.

★★★

నేను ఇంటికి చేరేసరికి సంతోషంగా ఎదురువచ్చింది అరవింద.

"వెళ్ళి స్నానం చేసివస్తే టిఫిన్ పెట్టేస్తా" అంది చిరునవ్వుతో.

చేతిలో పూలు ఆమెకు అందించి స్నానం చేసి వచ్చాను. మనసుకు హాయిగా అనిపించింది.

హాట్‌బాక్స్ నుంచి వేడి వేడి పుల్కాలు, కర్రీ, నిమ్మరసం పిండిన వెజిటబుల్ సలాడ్ వడ్డించింది.

అసలే ఆకలిమీద ఉన్నానేమో మరో రెండు ఎక్కువే లాగించాను.

"మీరిలా అతిగా తినేసి బొజ్జ పెంచేసుకోండి. ఇంక డైటింగ్ అనే పేరు కూడా ఎందుకు? భగవంతుడి దయవల్ల ఇప్పటివరకూ షుగరు రాలేదు. చేతులు కాల్చుకోవద్దండీ అంటే ఆకులేవి అనే రకం. దొరికారు నా ప్రాణానికి" అరవింద విసుగును గమనించి మాట మార్చాను.

"అన్నట్లు నీ మొదటిరోజు ఉద్యోగం ఎలా ఉందోయ్?" అడిగాను ఆసక్తి కనబరుస్తూ.

అరవింద బెస్ట్ యాక్ట్రస్ అవార్డు కొట్టిన నటీమణిలా చెప్పసాగింది.

"వెళ్లానాండీ! ఎంత బాగా రిసీవ్ చేసుకున్నాడని. వెళ్ళిన వెంటనే తన ఎసి ఛాంబర్‌లో తన కెదురుగా కూర్చోమన్నాడు. వెంటనే కూల్‌డ్రింక్ తెప్పించి ఇచ్చాడు. యింతలో ఒక్కొక్క టీచర్ వచ్చి గుడ్‌మార్నింగ్ చెప్పి వెళ్లారు.

తరువాత ప్రేయర్ జరిగింది.

ప్రేయర్‌లో నన్ను పిల్లలకు, స్టాఫ్‌కు పరిచయం చేసాడు. నన్ను చూసి ఒకరినొకరు నవ్వుకున్నారు. ఎందుకో నాకు అర్థం కాలేదు. తరువాత నన్ను పాఠం చెప్పమన్నారు. తొమ్మిదవ తరగతి తెలుగుపాఠం చెప్పాను. పద్య భాగం. నేను చెబుతున్నంతసేపూ ఆ ప్రిన్సిపాల్, ఆయన పర్సనల్ అసిస్టెంట్, ఒక సూపర్‌వైజర్ అక్కడే ఉన్నారు.

పాఠంపూర్తయ్యాక అంతా సంతృప్తి చెందినట్టే కనిపించారు. నేను పాఠం చెప్పడం అంతా క్లోజ్‌డ్ సర్క్యూట్ టివీస్ ద్వారా ప్రతి క్లాసు వారూ చూశారుట.

పిల్లలు కూడా ఆ పాత మేడమ్ ముందే "మీరు చాలా బాగా చెప్పారు మేడం" అనేసారు. ఆవిడ ఏమీ పట్టనట్టు కూర్చుంది. ఆ తరువాత పద్ధతి మాత్రం నాకు నచ్చలేదు.

"ఏమైందేమిటి?" అడిగాను నేను.

"పిల్లలముందే నన్ను ఎవరికి తోచిన ప్రశ్న వారు అడగడం మొదలెట్టారు. 'నజభజజజర' ఏ పద్యపాదం? దాని లక్షణాలన్నీ అప్పగించమని ఒకరు, తెలుగు భాషలో 'అ,ఈ,ఊలను త్రికములు' అన్నారుకదా. 'వాటినే' ఎందుకు అనవలసి వచ్చింది? అని మరొకరు, అలంకారాలు వాడేటప్పుడు వేటిని ఏ సందర్భంలో వాడతారు, ఆ సందర్భంలో ఆ అలంకారమే ఎందుకు వాడవలసి వచ్చింది? ఆ పాఠ్యగ్రంథంలో వున్న మొత్తం కవులందరి పేర్లు, వారి ఇతర రచనలు ఒక్కటేమిటి అడగని ప్రశ్న లేదనుకోండి."

"మరి అన్నీ చెప్పావా!"

"అన్నిటికీ కలిపి ఒకే సమాధానం చెప్పాను"

"ఏమని?"

"నేను ఏమీ ప్రిపేర్ అయి రాలేదని. అలా అడుగుతారని తెలిస్తే అన్నీ ప్రిపేర్ అయి వచ్చేదాన్నని. దానికి ఆ ముసలి సూపర్‌వైజర్ గంటుపెట్టుకున్న ముఖంతో అనేశాడు-

"టీచర్ అంటే అప్ టు డేట్ నాలెడ్జి ఉండాలమ్మా. లేకపోతే పిల్లలముందు లోకువ అయిపోతారు మీరే" అని.

"చూడండి సార్! నాకు తెలిసినంతవరకూ చెబుతాను. తెలియకపోతే మరుసటిరోజు రిఫర్ చేసివచ్చి చెబుతాను అంటానే తప్ప నేనే సర్వసమర్థురాలిని, అన్నీ నాకే వచ్చు అనుకునే మూర్ఖురాలిని మాత్రం కాదు" కుండబద్దలు కొట్టినట్లు చెప్పేసాను. వాడు ఠక్కున నోరు మూసేసాడు."

"జీతం ఎంత ఇస్తానన్నాడు?"

"నేను మాత్రం మూడువేలు అని అప్లికేషన్‌లో వ్రాసాను. వాడు ఎంత ఇస్తే మనకెందుకండీ. మనకు డబ్బుకు లోటు ఉండికాదుకదా అక్కడ చేరింది."

"సో! నీ మొదటిరోజు ఉద్యోగం చాలా బాగుందంటావు"

"రియల్లీ సో హేపీ! ఇదంతా మీ సహకారం వల్ల. నా ముచ్చట తీర్చారు. భరించువాడు భర్త అని ఎవరన్నారోగానీ ఆ పదానికి మీరు ఖచ్చితంగా సరిపోతారు" అంది నా మెడ చుట్టూ రెండు చేతులు

వేస్తూ.

"నీకేనా? ఇంకెవరికైనానా?" కొంటెగా నవ్వుతూ అన్నాను.

"మీకా అవకాశం నేను ఇస్తానా?" శృతి కలిపింది అరవింద.

★★★

ఆ రోజు శనివారం.

సాయంత్రం ఫస్ట్‌షో పిక్చర్‌కు వెళ్దామని ఆశతో ఇంటికి వచ్చిన నేను హాల్లో అడుగు పెట్టేసరికి హతాశుడినయ్యాను.

సోఫాలో సర్వమూ కోల్పోయిన దానిలా, తల వెనక్కు వాల్చి కన్నులు మూసుకుని ఉంది అరవింద. ముక్కూ, చెక్కిళ్ళు బాగా ఎర్రబడి చిదిమితే రక్తం చిందేటంత నిగారింపుగా ఉన్నాయి. అసలే పచ్చటి మనిషిమో... చాలాసేపటినుంచే ఏడుస్తున్నట్లుంది. నా అలికిడి విని కళ్లు తెరిచింది.

లేస్తూనే, "ఏమండీ" అంటూ బేలగా నా చేతుల్లో వాలి బావురుమంది.

ఆమె వీపు నిమురుతూ అలాగే ఉండిపోయాను.

ఎవరైనా ఏడుస్తుంటే నేను ఆపను. దానివల్ల కలిగే ప్రయోజనాలు రెండు. మొదటిది, కళ్లల్లో మాలిన్యాలన్నీ కన్నీళ్ళ రూపంలో బయటకు పోయి కళ్ళు స్వచ్ఛంగా కనిపించడం, మనసులోని బాధ తీరిపోవడంవల్ల దూదిపింజలా మనసు తేలికగా, హాయిగా అనిపించడం రెండోది.

ఆ తరువాత ఆమెను నా నుంచి విడదీస్తూ సోఫాలో కూర్చోబెట్టి తన కొంగుతో కళ్ళు తుడిచాను. "ఇప్పుడు చెప్పు, ఏం జరిగింది?" అడిగాను.

ఆమె కళ్ళు వెడల్పయ్యాయి.

"నేను ఉద్యోగం మానేసాను. నా ముచ్చట మూణ్ణాళ్ళ ముచ్చట అయిపోయింది" అరవింద మామూలుగానే అన్నా, చివర వణికింది.

"అరూ! వాడు నిన్నేమైనా అన్నాడా? వెళ్లి కడిగేసి వస్తాను వెధవని" అంటూ ఒక్క ఉదుటున లేచాను.

అరవింద కంట నీరు పెట్టడం నాకు ఇష్టం ఉండదు. అరవింద నా చేయిపట్టి ఆపింది.

"ఏమైంది అరూ!"

"మీరు చెప్పిన వాక్యాలులు అనుభవ సత్యాలయ్యాయి" నా కళ్ళలోకి చూడలేన ట్లుగా తలదించుకుంటూ అంది.

"చూడు. మనసులో బాధ చెప్పుకుంటే తీరుతుంది. నీలో నువ్వు మధనపడుతుంటే నన్ను మరింత బాధపెట్టిన దానివవుతావు. అది మరచిపోకు."

"ఏమీ లేదండీ. మన పిల్లలు ఆ కాన్వెంట్‌లో చదివినప్పుడు నేను పేరెంట్స్ అసోసియేషన్ ప్రెసిడెంట్‌గా పనిచేసాను కదా. అప్పట్లో నేను ఏ మాట మాట్లాడినా వేదవాక్కులా భావించి అమలు జరిపేవాడు ఆ ప్రిన్సిపాల్.

'మీరు మా కాన్వెంట్‌లో ఈ హోదాలో ఉంటూనే గౌరవమైన టీచరుగా పనిచేస్తే మా కాన్వెంట్‌కే గర్వకారణం' అన్నాడు ఒకసారి.

ఈ వేళ ఇంతగా అవమానిస్తాడని కలనైనా ఊహించలేదు. వాడు కేవలం

అమాయకులైన తల్లిదండ్రులకు, పిల్లల భవిష్యత్తును భూతద్దాలలోంచి చూపించి భ్రమింపజేసి, డబ్బులు గుంజే రక్తపిశాచి. వాడు దేశానికి అందించేది భావి భారత పౌరుల్నికాదు. ర్యాంకుల రేసుల్లో ఎప్పుడూ ముందు ఉండడం కోసం అవసరమైతే పిల్లల్ని డ్రగ్ ఎడిక్ట్ చేయడానికైనా వెనుకాడని డ్రాకులా అని ఎవరో చెప్పగా విన్నాను. అది ఎంతవరకు నిజమో తెలియదు. అయినా అవన్నీ మనకు అనవసరం.

ఆ రోజు నన్ను రిసీవ్ చేసుకున్నట్లు గానే ఈ వేళ ఒకావిడను రిసీవ్ చేసు కున్నాడు. ఆ రోజు నేను కూర్చుని ఉండగా టీచర్స్ ఒక్కొక్కరే వచ్చి గుడ్‌మార్నింగ్ చెప్పినట్లుగానే నేనూ ఈ వారంరోజులుగా చెబుతూ వస్తున్నాను. నేనలా గుడ్‌మార్నింగ్ చెప్పిన వెంటనే "మేడమ్! మీరు నైన్త్ క్లాసును రెడీ చేయండి. ఈమె తెలుగు డిమాన్‌స్ట్రేషన్ లెసనిస్తారు. ఇక మీరు వెళ్ళవచ్చు" అన్నాడు.

నేను ఒక్క క్షణం ఆగి "నైన్త్ నేను డీల్ చేస్తున్నాను కదండీ! మళ్లీ కొత్త టీచరు అవసరం ఏమొచ్చింది?" అని అడిగాను.

"ప్లీజ్ డూ వాటయ్ సే" అని పళ్ళు బిగువున అరిచాడు.

అంతే! నాలో మొండితనం రెట్టింపు అయింది.

"చూడండి సార్! నామీద ఏదైనా కంప్లయింట్ వచ్చివుంటే చెప్పండి ఆ లోపాన్ని సరిచేసుకుని పనిచేస్తాను. లేదా పిల్లలుగాని, నా కొలీగ్స్‌గానీ నా ప్రవర్తనపట్ల ఏమైనా అభ్యంతరం తెలిపితే చెప్పండి" అని ఇంకా చెప్పబోతుంటే అతను ఆవిడముందే నామీద అరిచేసాడు.

"ఏంటండీ! ఏమనుకుంటున్నారు మీరు? అయాం ది ప్రిన్సిపాల్ ఆఫ్ దిస్ ఇన్‌స్టిట్యూషన్.

నిన్నగాక మొన్న చేరారు. అప్పుడే ఎడ్మినిస్ట్రేషన్‌ని ఎదిరించి మాట్లాడే స్థాయికి ఎదిగిపోయారా? మీరలా ఎదుగుతుంటే మేము చూస్తూ వూరుకుంటామనుకున్నారా ఏం? తెలుగులో మీరేమైనా ఆమెలా ఎం.ఎ. చేసారా? సబ్జెక్టు స్పెషలైజేషన్ చేశారా? అసలు ఇంటర్వ్యూ నాడే మీ పద్ధతి నాకు నచ్చలేదు.

అరె! గతంలో 'మీ స్కూలులో పనిచేస్తున్నానని తెలిస్తే పదిమందిలో నాకు గర్వంగా వుంటుంది' అన్నారని ఒప్పు కున్నాను. పిల్లలు అడిగిన ప్రశ్నలకు ఇంటర్వ్యూనాడే సమాధానాలు చెప్పలేక పోయారు మీరు. ఇప్పుడు నన్ను నిలదీస్తారేంటి? వెళ్ళండి. వెళ్ళి చెప్పినపని చేయండి" అన్నాడతను కటువుగా.

నేను ఓర్పుతో అన్నాను -

"అయితే కష్టపడి పాఠం ప్రిపేర్‌అయి పిల్లలకు చక్కగా అర్థమయ్యే రీతిలో బోధించే వారు మీకు అక్కర్లేదన్నమాట. కేవలం టెన్త్ పాసయితే చాలు. ఉదయం నుంచి సాయంత్రం వరకూ ఆరువందల రూపాయలకు మీకు తమ శ్రమనంతా ధారపోసి, అది చాలక మీరు ట్యూషన్ పేరుతో డబ్బులు గుంజి జేబులో వేసుకుంటూ ఉంటే, ఆ చాకిరీ కూడా చేసి

ఏ రాత్రి ఎనిమిదింటికో ఇంటికి చేరే టీచర్లు మీకు కావాలన్నమాట!"

అతను విచిత్రంగా కళ్ళు ఎగరేసి అన్నాడు. "ఓ... చాలా సమాచారం సేకరించారే. మీరు అసలు క్లాసుకే వెళ్ళవలసిన పనిలేదు. ప్లీజ్ గెట్ అవుటాఫ్ మై ఇన్స్టిట్యూషన్" అన్నాడు.

'వెళ్ళక. పొట్టకోస్తే అక్షరం ముక్క రాని ప్రతీవాడు పిల్లలకు అర్థమయ్యేలా చెప్పే కలేజా లేక కృశ్చన్ బాంకులు, గైడులతో బట్టీ పట్టించే పవిత్రమైన కాన్వెంట్లలో పనిచేసేటంత గొప్పదాన్ని కాదు నేను. వెళ్తాను. వారానికో టీచరును మార్చి పసిపిల్లల నోట్లో మట్టిని కొట్టి, తల్లిదండ్రుల మొహాన డ్రింకులు పోసే నీ సంస్కారానికి జోహార్లు. గుడ్‌బై అని వచ్చేసాను.

అదీ సంగతి! ఇప్పుడు చెప్పండి. నేను చేసింది తప్పంటారా?"

"కాదు అరవిందా!. కానీ నీలా ఖచ్చితంగా ఉండేవాళ్ళు కాదు వాళ్లకు కావల్సింది. చచ్చిపోయిన కళేబరం చుట్టూ కూర్చుని దాని దగ్గరకు ఎవరు రాకుండా చేసే నక్క కుతంత్రంతో ఈ రోజు వందలాదిమంది తమ బ్రతుకును ఈడుస్తున్నారు.

నీకు నేనున్నాను కనుక 'నీ లెక్కేమిటిరా' అని వచ్చేశావు. వాడి పాయింట్ ఆఫ్ వ్యూలో వాడూ కరెక్టే. "అలా బ్రతకలేకపోతే వాడు లక్షలు సంపాదించ లేడు. సందులకి సందులు కొనలేడు. పైగా నీలాంటి వాళ్ళు అక్కడ ఉంటే వాడి మనుగడే ప్రశ్నార్థక మవుతుంది.

ఏది ఏమైనా నీ ముచ్చట తీరింది. అది మంచిగా పూర్తయితే బాగుండేది. ఇప్పటికైనా మించిపోయింది లేదు. మనకు పైసలు వద్దు. నిజంగా నీకు చదువు చెప్పాలని ఉంటే వీధిలో చిన్నపిల్లలందరినీ చేరదీయి. చక్కని చదువు చెప్పు. 2005 నాటికి 95శాతం అక్షరాస్యత సాధించాలన్నది మన ముఖ్యమంత్రిగారి ఆలోచన. దానికి నీవంతు కృషి చేయి. ఆ అక్షరయజ్ఞంలో పాలు పంచుకున్న తృప్తి మనకు చాలు. ఏమంటావు?" అనునయంగా అన్నాను.

"మీరు భర్తగా దొరకడం నా అదృష్టం అంటాను. మీమాట మీరి గడప దాటినందుకు నన్ను క్షమించండి" అంది తలదించుకుంటూ.

"అనుభవంతో ఒక సత్యాన్ని గ్రహించావు. యిందులో క్షమించాల్సినంత పొరపాటు నువ్వేమీ చెయ్యలేదు. ఆ విషయం యింక వదిలేయ్. లేటయినా ఫర్వాలేదు. నీకిష్టమైతే పిక్చరుకు వెళ్దాం. లేదంటే కోవెలకెళ్లి వద్దాం. త్వరగా స్నానం చేసితయారవ్వు" అన్నాను.

తేలిక పడిన మనసుతో లోపలకు వెళ్తున్న ఆమెనుచూస్తూ సంతోషంగా నాగదిలోకి నడిచాను. ●

'ఆంధ్రభూమి సచిత్రమాసపత్రిక'
నవంబర్, 2002